

Ceaiurile

Doctorul Jürg Reinhard, născut în 1 mai 1947 la Biel, Elveția, este de profesie fizician, medic naturist și călăuză montană. El și-a expus practica sa încununată de succes ca autor, referent și conferențiar pentru a familiariza un public larg cu forțele vii din natură. Autorul este activ și din punct de vedere artistic, ca pictor și muzician - da, pentru el creativitatea este remediu *prin excelență*. Ea include și propria preparare a remediilor. Dorința sa este ca această terapie medicală, inspirată atât din medicina chineză cât și din medicina antroposofică, să devină materie de studiu. De aceea se angajează în formarea și perfecționarea celor care lucrează pentru sănătate.

Textul următor face parte din cartea Dr. Jürg REINHARD – SANFTE HEILPRAXIS mit selbstmachten Medikamenten, apărută în 1993 la Editura Hallwag (BLANDA PRACTICA TERAPEUTICA cu medicamente facute de noi insine, tradusă la noi de către Delia Popescu). Tot la Editura Hallwag a apărut și cartea “Nemaiauzite din medicină” (1989) de Jürg Reinhard (împreună cu Adolf Baumann).

UN CEAI UTIL PENTRU FIECARE ORGAN, PENTRU MULTE SITUAȚII

DE CE SĂ POSTIM ȘI SĂ BEM CEAIURI?

În caz de boală, omul se află într-o fază în care este nevoie să se ocupe de sine însuși. În situația în care nu se mai poate menține, organismul se prăbușește și anume, chiar într-un moment când nu e deloc timp să fii bolnav. Puteți să vă liniștiți, căci dumneavoastră nu veți găsi niciodată timp să fiți bolnav. Întreaga viață rămâne situație de criză potențială, astfel încât puteți începe chiar acum munca de renovare! Dar nu confundați efectul cu cauza, așa cum se întâmplă adesea în medicină, căci atunci nu vă mai însănătoșiți niciodată. Concentrați-vă asupra dumneavoastră înșivă și asta înseamnă post: nu mai digerați ceea ce vine din exterior, acum trebuie digerat ceea ce este în interior.

Produsele metabolice necorespunzătoare, depuneri în corp determinate de absență spirituală, trebuie mai întâi consumate integral, înainte de a începe reconstrucția. Mai întâi deconstrucție, apoi reconstrucție, altminteri zidim în pereți resturile necorespunzătoare.

Postul descompune resturile, ceaiurile le elimină. Ceaiul care are o legătură lăuntrică cu un organ, îl purifică și îl stimulează înspre activitate. Prin această blândă intervenție, reconstrucția poate decurge din nou conform legilor spirituale. Postiți, dacă vă îngăduie puterile, o săptămână, și beți zilnic unul dintre ceaiurile următoare, pentru ca spiritul dumneavoastră să vă poată ajunge din urmă.

Sâmbătă: ceai de cicoare pentru splină

Duminică: ceai de păducel pentru inimă

Luni: ceai de păpădie pentru ficat

Marți: ceai de urzică pentru sânge

Miercuri: ceai de mentă pentru fiere

Joi: ceai de tei pentru plămâni

Vineri: ceai de roiniță pentru rinichi

CEAIUL NEGRU (*Thea sinensis*) - NETEZITORUL SUPRAFETELOR - Pentru ochi

Dacă lăsăm ceaiul negru să stea, la suprafața lui se formează o peliculă netedă. Ceaiul negru este remediu pentru mucoase și pentru piele în general, și anume acolo unde ea trebuie să fie frumoasă și netedă. Ceaiul împiedică inflamațiile, tăbăcește și este un remediu ideal pentru inflamațiile ochilor și în diaree. În conjunctivită se pune o compresă cu ceai negru direct pe ochi sau se picură ceai în ochi. Mușetelul dimpotrivă, nu-și are locul în ochi! Căci îi irită prea tare. Ceaiul negru conține fluor. Însă de fluor are nevoie omul pentru intelectul său. De aceea, doamnele care obișnuiesc să bea ceai negru au tendința la discuții intelectuale de durată, în opoziție cu băutorii de bere, deoarece berea întovărășește. Ceaiul negru izolează trupul eteric prea mult, îl compactează, pe când berea îl face să se reverse, ceea ce determină apariția unui sentiment de desfătare. Procesul fluor determină în om ca dinții să devină netezi, rezistenți și tari în sine – dar și gândurile devin la fel! Corneea devine de asemenea netedă și reflectantă. Că omul nu are blană, ci e golaș, trebuie atribuit tot procesului fluor. Taninii ceaiului negru fac pielea și mucoasele tari și rezistente. Ceaiul negru este bun în diaree, deoarece el tăbăcește mucoasele. Pierderea de sare se compensează prin mici adaosuri de bicarbonat de sodiu.

Ceaiul negru este indicat în ținuturile sudice, unde Soarele compensează un proces excesiv de intelectualizare. În Nord, în Anglia, el produce scleroză și rigidizare, astfel încât acolo se amplifică maladiile nervoase degenerative, tip Parkinson; așadar nu se recomandă persoanelor în vârstă care tremură. Ceaiul este o băutură potrivită pentru convorbirile intelectuale, diplomatice. Totuși, un ceai negru băut dimineața, poate ajuta la a ne regăsi, a ne aduna, după ce în timpul nopții sufletul și spiritul au fost plecate. Theina este o substanță cu acțiune asupra rinichilor, care ajută sufletul să se încarneze în sistemul renal. Aceasta poate acționa vindecător în caz de astm, deoarece în această boală, trupul astral s-a desprins de rinichii epuizați și s-a cramponat prea puternic în plămân. Ceaiul negru aduce sufletul (trupul astral) înapoi în rinichi, unde își are sediul principal.

Folosirea ceaiului negru:

În inflamații ale ochilor se picură ceai concentrat sau se aplică comprese cu el.

În diaree, tot ceai negru concentrat (lăsat să tragă destul de mult), cu un vârf de cuțit de bicarbonat de sodiu.

În astm se bea dimineața. Băut dimineața stimulează suprarenalele.

În eczeme deschise – ca baie de mâini sau compresă pentru oprirea simptomatică a inflamației.

CICOAREA (*Cichorium intybus*) - VIAȚA EI ESTE RITMUL - Pentru splină și pancreas

Cicoarea albastră și păpădia galben strălucitoare, cele două Compozite, se completează ca Soarele și cerul albastru; ele se află într-un raport polar. Când una este puternic strălucitoare, cealaltă este modestă, neimpozantă, însă rezistentă și, ca să zicem așa, cu umerii trași, căci cicoarea își ocrotește florile de un albastru deschis între axilele frunzelor. Nu-i este ușor să trăiască la marginea drumului, unde este adesea călcată în picioare și umplută de praf. Totuși în fiecare zi îi apare câte o floare. Ea nu lasă ca ritmul ei lăuntric să fie tulburat de influențele exterioare. Sufletescul cuprinde ritmic etericul în ea. Tocmai aceasta face din cicoare ca ceai un remediu, odată introdus în organism. Ea sprijină splina care are sarcina, ca organ al lui Saturn, de a pune limite ritmurilor străine exterioare, pentru ca să le poată conserva pe cele ale corpului și acesta să se poată dezvolta ca atare. Alergiile la polen și la alte procese metabolice din natură, determinate de ritmurile anotimpurilor, pot fi dominate cu ajutorul ei; ajută în felul acesta la creșterea imunității organismului. Viața străină care pătrunde în corp este descompusă.

Cichorium intybus ne apără sevele din corp și sângele de tulburări malade și poate scădea concentrația de zahăr din sânge. În plus este cea mai bună plantă vindecătoare în iritații cronice ale apendicelui. Cel mai bine este ca ceaiul să fie băut neîndulcit, dimineața pe stomacul gol, înghițitură cu înghițitură. Pregătiți-vă un litru de ceai pentru o zi întreagă. Așa cum se completează Soarele cu cerul albastru, la fel se completează ficatul și splina cu plantele lor aparținătoare vindecătoare, păpădia și cicoarea. În fiecare zi, cicoarea trezește trupul eteric printr-o nouă floare ce înflorește.

Folosirea cicoarei:

Iritații intestinale cronice, apendicite cronice sau diverticulită cronică; în maladia lui Crohn și colită ulceroasă.

În lipsă de poftă de mâncare, pentru protecția sevelor și organelor digestive.

Pentru împiedicarea pătrunderii proceselor de viață străine și a ritmurilor dereglante până în sânge și în glandele producătoare de hormoni ce acționează în el.

Pentru scăderea cantității de zahăr în sânge, pentru fortificarea sistemului imunitar, pentru ca sufletul să se poată dezvolta zilnic din nou ca și floarea de cicoare.

Recoltarea cicoarei și prepararea ceaiului:

În primele ore ale dimineții, înainte ca cicoarea să-și fi format noua floare, se recoltează tulpina, frunzele și florile, atârnat în mănunchiuri și uscate la umbră pe frânghia de plante. Rădăcinile se recoltează toamna târziu sau chiar iarna, căci atunci viața plantelor se desfășoară în lăuntrul pământului, în sol, în rădăcini.

Rădăcinile vor fi mărunțite înainte de întrebuințare, se pun în apă peste noapte și se vor bea a doua zi dimineața ca atare sau ca ceai fiert. Ceaiul de cicoare se va bea dimineața pe stomacul gol, înghițitură cu înghițitură.

CREȚIȘOARA ȘI ÎNCHEGĂȚICA (*Alchemilla vulgaris et alpine* și *Potentilla rubens*) -PLANTE CU MENSTRUAȚIE - Drept ceai pentru menstruații și vezică

Crețșoara este planta care parcurge și ea un ciclu menstrual în funcție de ritmul lunar. Ea formează în frunza sa elementul ritmic al plantei, un nectar pe care îl elimină la marginea frunzei și care se scurge înspre mijlocul frunzei ca o perlă argintie. În aceste picături argintii formate din nectar și rouă se găsesc ascunse puterile reproducerii. Ceea ce se încorporează în domeniul mineral până la argintiul metalic, se încarnează în plante în domeniul eteric, viu, al picăturii de nectar argintiu al crețșoarei și până în culoarea firicelelor argintii fine ale închegățicii. Domeniul crețșoarei este așadar ciclul femeii, reproducerea, menstruația și procesele metabolice legate de naștere. Cine vrea să se lase atins de puterile tainice ale crețșoarei, să bea dimineața devreme cu un pai picăturile argintii. Sentimentele cele mai fine vor veni asupra lui, în special atunci când Luna plină își revarsă și ea puterile într-însele.

Crețșoara este cu totul deosebită și într-o altă privință: în Alpi ea crește după ce s-a topit zăpada, ca primă plantă, mai repede decât orice altă iarbă sau floriceică. Mlădițele sale la început roșii s-au acumulat în acea vreme sub zăpadă și se descarcă în creșterea vegetală. Crețșoara este într-adevăr prima plantă. Ea semnalizează trezirea vieții după zăpadă pe pământul încă reavăn și ajută din primele momente de după nașterea primăverii și a omului. Când o plantă se poate debloca atât de vehement, ea este de cele mai multe ori și alinătoare de crampe. Crețșoara determină o bună naștere și eliminare a placentei după naștere și oprește hemoragiile.

Închegățica, una dintre multele variante ale crețișoarei, ritmicizează activitatea vezicii și a rinichilor, reglează fluxul și refluxul în organele urinare, vivificază lichidul din vezică, astfel încât acest organ înrudit cu Luna să fie fortificat și să poată avea o excreție bună. Crețișoara este principiu argint viețuind în domeniul uterului și prostatei, închegățica în domeniul organelor urinare.

Folosirea crețișoarei:

Crețișoara este remediu pentru bolile ginecologice, în inflamații, în tulburări ale menstruației.

Trei săptămâni înainte de naștere și trei săptămâni după ca ceai, ca plantă vindecătoare în caz de leziuni uterine și ca baie de șezut.

Pentru eliberarea de crampe, pentru ușurarea nașterii și după naștere, ca hemostatic.

Crețișoara și închegățica în amestec pentru tulburări ale rinichilor și vezicii, crampe, infecții, slăbiciune, pentru ușurarea urinării.

În prostatită, diaree și afecțiuni ale stomacului și intestinelor, pentru hemoragii interne și alinarea crampelor.

Recoltarea și prepararea crețișoarei:

Crețișoara și închegățica se recoltează în munți și se usucă la penumbră. Ceaiul se fierbe sau se face infuzie lăsând să tragă suficient. Frunzele pot fi mestecate și crude sau, pentru vindecarea rănilor, aplicate direct pe rană.

MENTA (Mentha piperita) - PROȘPEȚIME DEVENITĂ PLANTĂ - Pentru bilă

Picioarele în apă, capul la umbră, ascunsă în iarbă: aceasta este scrisoarea de recomandare a acestei plante. Aroma de mentă este puterea de creștere metamorfozată a umbrei umede în ținuturile însorite. Menta acționează răcoritor, la fel ca și umbra proaspătă din iarbă umedă. Dacă ne așezăm lângă ea pe pământ în iarbă, vom cădea probabil într-un somn narcotic profund, din care ne va scoate dintr-o dată o insectă printr-o înțepătură de foc. Și atunci aflăm despre acțiunea anesteziantă ce este tăinuită și în uleiul de mentă. Peste tot unde este o acumulare a verdului eteric, în ținuturile umede dar însorite, menta atrage astralul, extrage răcoarea umedă din pajiștile alpine și o transformă în aromă răcoroasă. În om, regiunea creșterii și dezvoltării este cea a ficatului umed, activând în domeniul lichid. Atunci când puterile ficatului încep să se blocheze, ficatul are nevoie de o aromă de mentă, pentru ca fluxul vital anabolic al acestuia să se poată metamorfoza în bilă și aceasta să își reia cursul normal. Femeile însărcinate au tendința la colici biliare, deoarece în perioada sarcinii predomină puterile de creștere.

Menta pregătește etericul să preia astralul. Viul este pregătit să preia sufletescul. Expresia acestui fapt sunt substanțele amare. Ele aduc conștiința în metabolism, trezesc fluxul biliar și digestia. Dacă mențineți aroma minții sub nas, vă răcorește simțurile, un pont de a rămâne treaz. Dacă tamponați însă

o rană cu ulei eteric concentrat, senzația unei dureri se va transforma într-o senzație de prospețime. Dinamica minții se instalează și răcorește trupul astral, care s-a contractat dureros în rana superficială. Întreaga rană devine mentă.

Când o plantă începe să înflorească, creșterea încetează în acea clipă, deoarece înflorirea este creștere transformată. Această transformare este determinată de sufletescul care învăluie planta. Florile sunt domeniul în care planta este atinsă de sufletesc, adică de animalic. Menta atrage această putere de transformare, de procese catabolice, de purificare a metabolismului înspre umezeala umbroasă, unde domnește creșterea. Levănțica, dimpotrivă, conduce această metamorfoză în câmpurile pline de Soare, fără umbră, uscate ale Sudului. Acesta este, în om, domeniul uscat al pielii, al nervilor uscați și al organelor de simț. Acolo acționează levănțica alinător și liniștitor, alungând sufletul ce se cramponează, pe când menta răcorește trupul astral în domeniul mucoaselor umede și pe traiectul stomac – intestin. Mentolul este umbră umedă devenită aromă; parfumul de levănțică este sufletesc deblocat; amândouă acționează alinător eliminând crampele; menta în domeniul metabolic și al mucoaselor; levănțica în domeniul neuro-senzorial.

Folosirea minții:

În colici biliare, greață, digestie deficitară, miros neplăcut al gurii și balonări.

În tulburări hepatice și icter.

Pentru anestezia rănilor umede și a celor superficiale.

În regiunea nas – gură: la afte și stomatite.

Recoltarea minții:

Menta va fi recoltată în răcoarea proaspătă a dimineții; strânsă în mănunchiuri și uscată pe frânghia de plante, la umbră, într-un loc bine aerat. Ceaiul de mentă: infuzie fierbinte. Acțiunea sa asupra bilei este amplificată dacă trage mult, deoarece amăreala sa se declanșează abia mai târziu. Amarul acționează asupra bilei amare.

MUȘETELUL (*Matricaria chamomilla*)

PROCES DE FIERBERE SOLARĂ ÎN FLOARE - Pentru durerile de abdomen

Ceaiul de mușețel este întru totul un ceai de consum, pentru a pregăti de dimineață, de la micul dejun, o zi însorită, relaxată. Greșeala ce se face adeseori constă în aceea de a fierbe prea mult ceaiul, astfel încât produce mai degrabă senzație de vomă ca simptom al destinderii.

Mușețelului îi place să vă îndrepte imediat abdomenul înspre Soare, adică să-și boltească inflorescențele și în felul acesta Soarele dobândește posibilitatea să participe la procesul metabolic. Când într-o cratiță apa începe să fiarbă, se ridică mici bule. O asemenea veziculă pătrunsă de aer încălzit, ascendent, aromatizat, se formează și în floarea de mușețel.

O senzație de bunăstare, de comoditate plăcută și de iubire maternă se instalează în om, când mușețelul este băut în amestec cu lapte. Și omul ajunge la concluzia că mânia este într-adevăr doar o completare voluntară și înseamnă cel mult un condiment al zilei.

Folosirea ceaiului de mușețel:

În tulburări stomacal-intestinale de tot felul, dureri de abdomen, hiperaciditate, crampe, inflamații în regiunea stomac-intestin, până la dureri datorate ulcerelor.

În balonări. Dinamica calciului din lapte se combină bine cu cea a mușețelului. Mușețelul pregătit în apă de coji de ouă este bun pentru a preveni atrofia oaselor, în cazul când se renunță la consumul de carne și de prea multă albumină.

Recoltarea și prepararea florilor de mușețel:

Ca ceai de consum cu puțin lapte și foarte puțină miere, pentru destindere dimineața sau în cursul zilei. În acest scop se opăresc 4 – 5 flori de mușețel cu apă clocotită și se lasă să tragă 5 ÷ 10 minute. Florile se vor recolta înainte să dispară toată aroma. Vor fi uscate la penumbră pe o pânză albastră, astfel încât să captăm la un loc Soarele și cerul albastru. Nu se vor lua ceai și preparat homeopatic din aceeași plantă, decât cu o întrerupere una față de cealaltă. În mod special, ceaiurile se vor schimba relativ des, pentru ca organismul să fie mereu solicitat în mod variat.

ODOLEANUL (*Valeriana officinalis*) - O PLANTĂ CU CAPUL ÎN JOS - Pentru somn

La marginea pădurii în lumina crepusculară, mă întâmpină o lumină albă fosforescentă: este floarea de odolean, proces fosforic viu devenit floare. Scot plante din rădăcină și descopăr o rădăcină puternic aromată. Nu e așezată oare cu capul în jos? Parfumul ține de floare, iar fosforul de domeniul rădăcinii! Așa cum o plantă se dezvoltă din rădăcină, tot așa se dezvoltă omul în stadiul de embrion din sistemul nervos. Rădăcinile au de aceea întotdeauna o acțiune asupra sistemului nervos. Florile sunt locul schimburilor metabolice, al organelor de reproducere și acționează de aceea în organele metabolice. Florile de odolean străbătute de procesul fosfor, deschise pe deplin seara, trezesc procesele metabolice și abdominale, pe când parfumul aromat și penetrant al rădăcinii uscate pune în mișcare gândurile

raționale. Pisicile aproape înnebunesc și simt extraordinar de puternic nevoia de afecțiune dacă percep mirosul de odolean, asemănător cu cel al urinei de pisică. Ceaiul de odolean eliberează creierul de gândurile chinuitoare și incită procesele metabolice inconștiente. Rădăcina de odolean regenerează sistemul nervos central. Florile de odolean aduc lumina în procesele metabolice inconștiente. În agricultura biodinamică, compostul este stropit cu preparat de flori de odolean, ceea ce determină o putrezire mai rapidă și formarea de humus. De ce? Deoarece microorganismele au nevoie de foarte puțină lumină vegetală fosforescentă pentru a face vrăji în această atmosferă întunecată, adică pentru a determina descompunerea bălegarului în compost și humus. Rădăcinile de odolean eliberează creierul, florile de odolean compostează conținutul intestinului. Amândouă aduc pacea.

Folosirea odoleanului:

În tulburări de somn de natură nervoasă, în epuizarea sistemului nervos central, maladii astenice, la corp slăbit, palid, vlăguit de prea multă muncă cu capul. Pentru destinderea organelor abdominale și pentru îmbunătățirea metabolismului intestinal. Înlătură crampele în dureri nervoase ale stomacului și intestinului, în dureri de cap, neliniște, agitație interioară și impulsuri nestăpânite.

Recoltarea și prepararea odoleanului:

Se recoltează seara în amurg; se usucă pe frânghia de uscat plante. Rădăcina își dezvoltă pe deplin aroma doar după uscare. Rădăcina mărunțită se pune în apă rece; se lasă să stea o zi pentru a obține un macerat puternic activ. Se ia circa o lingură de rădăcină la un litru de apă. Florile se pot infuza cu apă clocotită și se pot folosi imediat. Pentru cură de regenerare a nervilor se bea porționat de-a lungul zilei. Ca ceai somnifer se bea o ceașcă înghițitură cu înghițitură cu puțin înainte de a merge la culcare.

PĂDUCELUL (*Crataegus oxyacanthus*) - VAS CORONAR AL INIMII DEVENIT ARBUST - Pentru inimă

Păducelul este piureul de ovăz pentru inimă! Vreau să spun cu asta: ceea ce este ovăzul pentru cal, este păducelul pentru inimă. Pentru a pune un cal în mișcare, dispun de două mijloace: biciul sau ovăzul. Puteți să vă mânați inima și să o spetiți și în felul acesta să mobilizați ultimele puteri, sau puteți să-i oferiți o hrană, astfel încât să mai bată multă vreme. Între plantele vindecătoare, Digitalis cel otrăvitor este biciul și păducelul hrana: ceaiul din mlădițele înflorite primăvara furnizează inimii noi puteri, aduce primăvara în inimă; florile primăvara, pentru însuflețirea inimii; frunzele vara, pentru a realiza prin respirația frunzelor respirația celulară și prin domeniul ritmic al frunzei echilibrul dintre rădăcină și flori, dintre cap și abdomen, dintre sistemul nervos și polul metabolic; iar pulpa roșie, hrănitoare a fructului de păducel, înrudită cu inima, toamna.

Pulpa fructelor păducelului hrănește mușchiul inimii, afectat după un infarct, astfel încât inima slăbită, consumată și înfometată după terapia cu substanțe digitale devine din nou un mușchi puternic. Pulpa fructului are sarcina de a hrăni semințele și de a aduce în felul acesta o nouă plantă la germinare. Întreaga dinamică a creșterii se concentrează în sămânță, care reprezintă centru de expansiune și proces viu de concentrare, punct de germinare pentru noua plantă, pentru viitoarele bătaii ale inimii. Inimile dilatate strigă după puterea seminței păducelului. Inimile contractate au nevoie de pulpa fructului, de frunze, de vârful mlădițelor noi. Păducelul este cea mai bună plantă vindecătoare pentru inima epuizată a bătrânilor și reprezintă ceaiul zilnic al acestora. Păducelul vă prelungește viața, face dozele de digitală inutile și îmbunătățește irigația capilară a inimii.

Dacă veți contempla meditativ iarna un arbust bătrân de păducel, fără frunze și având ca fundal cerul, veți vedea în ramurile sale configurarea unei fine rețele capilare. Păducelul este supus acelorași puteri astrale ca și inima cu arterele sale coronare. În tendința de formare a spinilor se prezintă dinamica concentrării. Spinii nu sunt altceva decât ramuri concentrate, pătrunse de astral. Arbustul este așadar supus unei puternice astralizări, pe care o poate capta prin puterea sa intensă de creștere, la fel ca și porumbarul. Ceea ce reprezintă porumbarul (*Prunus spinosa*) pentru maladiile ficatului, este păducelul pentru maladiile inimii. Udați-vă inima cu ceai de păducel, ca pe o plantă, pentru a stimula o nouă creștere.

Ceaiul de păducel:

La inimi slăbite, în tinerețe sau la bătrânețe, sub formă de ceai de consum cu acțiune echilibrantă a inimii. După epuizări ale inimii, infarct și în slăbiciuni ale mușchiului inimii de orice fel.

După inflamații cardiace în faza de convalescență. În fazele acute ale maladiilor cardiace se recomandă Arnica sub diversele sale forme de întrebuințare (ca preparat homeopatic în D6 sau D12 sau acut sub formă de comprese pe zona inimii).

Frunzele de păducel în tulburări de ritm, mlădițele tinere în crampe ale inimii; pulpa făinoasă a fructului pentru hrănirea inimii; semințele pietroase ușor potențate pentru vlăguirea inimii; florile pentru însuflețirea inimii.

Păducelul este potrivit ca ceai de consum pentru duminică.

Recoltarea și uscarea păducelului:

De la păducel se vor recolta florile, frunzele și fructele de-a lungul anului și se vor folosi fie proaspete, fie uscate, pentru ceai. Ca la orice recoltare, este corect să recoltăm atunci când planta vindecătoare iese în întâmpinarea noastră, iar noi suntem pregătiți să prețuim cu dragoste darurile naturii și să le folosim plini de respect. Dăruim plantei vindecătoare iubirea noastră, iar ea ne dăruiește câteva frunze și flori sau câteva fructe. Hrănim planta cu sufletul nostru, ea ne dăruiește puterile ei vindecătoare. Frunzele și mlădițele tinere vivifiază circulația sanguină a inimii, florile o însuflețesc, iar fructele hrănesc inima. Le vom usca în penumbră, ramurile pot fi atârinate pe frânghia de plante.

O perioadă bună pentru recoltarea frunzelor și mlădițelor tinere este dimineața devreme. Florile le recoltăm în aceeași perioadă cu insectele care își caută nectarul. Fructele le culegem când sunt coapte, după amiaza. Cursul zilei poate fi comparat cu cel al anului: dimineața, prânzul, după amiaza și seara corespund primăverii, verii, timpului recoltării din vara târzie și toamna. Astfel că putem recolta produsele plantelor medicinale în timpii corecți ai zilei. Aceasta este valabil atât pentru recoltare, cât și pentru administrare și vindecare. Ceaiul de păducel poate fi infuzat sau poate fi puțin fiert; în orice caz trebuie să tragă suficient.

PĂPĂDIA (*Taraxacum officinale*) - SOARELE ȘI STELELE ÎNTR-O SINGURĂ FLOARE - Pentru ficat

În mii de feluri păpădia reproduce acțiunea primăvăritică a Soarelui. Puțin mai târziu, când își formează semințele, fiecare floare se transformă într-un cer înstelat. Puful semințelor seamănă cu o stea în șase colțuri. Ca și fulgii de zăpadă hexagonali care coboară din cer, puful cu șase vârfuri al semințelor urcă în albastrul cerului, dinspre care radiază puterile siliciului. Păpădia aduce puterile siliciului în laptele vegetal bogat în potasiu, purificat până la albul zăpezii. În alb văd imaginea purificată a spiritualului în sufletesc. În galbenul strălucitor se revelează însăși strălucirea spiritului. Păpădia primește această strălucire de la Soare și de la Jupiter. Latexul alb se aseamănă în privința compoziției sale, a enzimelor sale, cu sucurile digestive din glandele pancreasului și bilei. În semiconsistența tulpinii și în galben se pot vedea puterile lui Jupiter.

Păpădia aduce procesul silice în sucurile bogate în potasiu ale glandelor digestive. Aceste puteri de siliciu ale păpădiei ne învață organele digestive să intervină senzitiv, descompunând și formând în fluxul nutritiv. Substanțele amare delicate aduc conștientă în fluxul nutritiv. Latexul de păpădie este cel mai valoros suc digestiv. El aduce întreg metabolismul ficatului din nou în ordine. În ultimă instanță, sarcina ficatului este să producă zahăr ca instrument al Eului nostru. În natură, păpădia se apropie de această sarcină în formarea nectarului și mierii sale. Dacă metabolismul ficatului și glandelor digestive sunt fortificate prin flori și tulpini, prin ceaiul de rădăcină de păpădie este hrănit și fortificat sistemul nervos al organelor abdominale: rădăcinile pentru nervi, florile pentru metabolism. Este o delicată când primăvara sau mai târziu, mestecăm cincisprezece tulpini ca aperitiv înainte de mese. Latexul său purifică pielea și sângele, el nu este otrăvitor. Tulpinile sunt partea cea mai delicată a unei salate de primăvară care purifică ficatul și bila.

Folosirea pădăiei:

În probleme de orice fel cu ficatul și bila. Pentru probleme digestive, în lipsă de poftă de mâncare. În icter. Pentru purificarea sângelui. În problemele degenerative sau gutos-reumatice ale articulațiilor și cartilajelor.

În depresii condiționate de ficat și metabolism: ceai din flori și tulpini.

În astenie: cură cu pădăie pentru regenerare.

Pentru fortificarea plexului solar: ceai de rădăcină de pădăie.

Recoltarea pădăiei:

Tulpinile proaspete vor fi mestecate primăvara direct de pe câmpiile fără îngrășămintă, în timpul plimbărilor zilnice. Din frunzele proaspete se pregătește salată. Frunzele tinere moi, verzi, pot fi tocate fin și servite ca adaos la un fel de mâncare. Întreaga plantă poate fi scoasă din rădăcină dimineața în zori, uscată în penumbră și prinsă pentru uscare în mănunchiuri pe frânghie. Rădăcinile vor fi culese toamna târziu și apoi uscate. Rădăcinile sunt întotdeauna indicate când trebuie fortificat sistemul nervos. Rădăcinile uscate vor fi măcinate pentru pregătirea ceaiului, lăsate peste noapte în apă și fierte în ziua următoare. Ceaiul se bea înghițitură cu înghițitură înainte sau între mese. Florile pot fi infuzate. Ceaiul nu va fi băut în cantități mari, ci cu înghițituri mici de-a lungul zilei, pentru a fi vindecător.

ROINIȚA (*Melissa officinalis*) - PRINȚESA URZICILOR - Pentru rinichi

Se remarcă din poporul urzicilor, între care a fost socotită înainte ca o prințesă. Această doamnă este impregnată cu parfumul cel mai nobil de lămâie, pe care îl lasă să se răspândească la cea mai mică atingere. Este o plantă învăluită în parfum. Și ea vindecă toate suferințele pe care le poate avea o prințesă: paloarea și anemia Albei ca Zăpada și Frumoasei din pădurea adormită, necazurile dragostei, care lovesc asupra stomacului, uterului și inimii, durerea sufletească, ce trece asupra rinichilor și nervilor. Ea mijlocește mult râvnita căldură sufletească, atât de absentă sub domnia aspră a părinților. Este o Labiată, o plantă venusiană mijlocitoare de căldură. După înfățișarea exterioară este ușor confundată cu urzicile. Florile și le poartă într-o semicoroană albă. Orice dezvoltare de frunze este imediat încoronată și deja se trece la următoarea generație de frunze și flori. Acest schimb ritmic se repetă în decursul creșterii unei ramuri până de douăzeci de ori. Și la baza creșterii urzicilor, care acționează vindecător asupra proceselor ritmice din corp, se află același ritm alternativ.

Tulburările de ritm ale inimii și ale circulației sanguine sunt vindecate de către *Melissa officinalis*. Tulburările de ritm uterin sunt echilibrate datorită ei. Uterul este inima din abdomen, care bate o dată pe lună.

Procesul venusian din natură este cuprul; fierul este proces al lui Marte. Urzica este o plantă vindecătoare influențată de Marte, reglatoare a procesului fier în organism. Reglarea procesului fier este realizată prin grupa cuprului (nichel, cupru, cobalt, mangan). Cuprul se găsește în roiniță, fierul în urzică. Marte fără Venus nu se poate suporta vreme îndelungată. Pentru a avea un sânge bun, trebuie realizată o terapie alternativă cu cupru (nichel, cobalt, mangan) și fier. Când fierul nu ajută cu nimic, ajută cuprul. Anemia, tuberculoza pulmonară și astenia (slăbiciunea generală corporală) vor fi tratate vreme de o lună de zile cu ceai de urzică dimineața și cu ceai de roiniță seara. Roinița slujește iubirii, căldurii și începutului tulburării forțelor sufletești; ea completează astfel metabolismul fierului, care duce la fapte pline de putere. *Spiritus Melissa* este folosit din vremuri vechi în mănăstirile de maici în tendințele la colaps, dureri uterine și slăbiciune a inimii, în colici renale și stomacale, cramponări sufletești. La rândul lor, monahii au trebuit să realizeze un preparat de urzică. Peste tot unde inima omului este încolțită, strâmtorată, urzicile vindecă, pentru că ele apără împotriva celor venite din exterior: urzica prin descompunerea activă și apărarea activă de atacurile metabolice asupra inimii, roinița prin captarea proceselor nervoase distrugătoare și a stresului. Așa cum ocrotește pericardul inima, la fel o fac urzicile și roinița pentru acest cel mai central organ al organismului și ființării omenești. Afară în natură urzica și roinița cresc în jurul gospodăriei țărănești, cel mai central organ al organismului agricol; iar în lăuntrul omului în jurul inimii, urzica îi conferă ocrotire, roinița căldură și iubire. Inima însăși este fortificată prin păducel. Roinița este prințesa, urzica prințul, arnica împăratul, păducelul împărăteasa în casa inimii.

Folosirea roiniței:

În hipotonie, ca și în tendință la colaps.

În situații de stress pentru sprijinirea rinichilor.

În tulburări de circulație sanguină și a inimii.

În tulburări și dureri menstruale, sub formă de ceai sau de baie de șezut încălzitoare și deconectantă.

Sub formă de ceai de consum cu acțiune terapeutică asupra rinichilor.

Recoltarea roiniței:

Planta va fi recoltată dimineața la ivirea zorilor. În felul acesta este recoltată și întreaga prospețime a zilei ce se naște. Se va usca legată în mănunchiuri pe frânghia de plante. Ceaiul se va infuza cu apă fiartă.

TEIUL (Tilia) - TERAPEUTUL FAMILIEI - Pentru plămâni

Sub tei încep să visez, ușor alunec în somn, învăluit și parfumat de “foile” catifelate ale teiului, învăluit, adăpostit, legănat spre adormire. Durerea dispare, încordarea se șterge, suferința se alină – vântul adie lin. Colina stă singuratică, ocrotită de tei. Banca de sub tei oferă loc bunicilor și nepoților. Teiul poate lega și ocroti generații de-a rândul. Este păstorul familiei. Se află între casa țărănească și cea bătrânească, unind generațiile și ocrotind de ploaie și de fulgere. Adesea m-am strecurat sub tei, copil fiind, când pornea ploaia, pentru a mă juca acolo mai departe și ca să privesc la picăturile de ploaie. Și tot acolo mă mângâiam cu câte o frunză de tei, căci este blândă și moale ca o blană de miel. Chiar lemnul rămâne moale și dintre toate esențele, este cel mai potrivit pentru sculptură. Frunzele proaspete încep curând să elimine o secreție, încep să transpire, devin lipicioase și dulci. Pentru furnici și păduchii de frunze reprezintă un deliciu. În florile ce-și schimbă culoarea de la verde de tei în galben, nectarul devine miere înainte ca albinele să-l fi colectat. Ceaiul de frunze de tei este dulce și provoacă transpirația. Frunza prezintă peri și acționează asupra membranelor respiratorii prevăzute cu cili. Frunza respiră, teiul rămâne frunză și în florile sale și acționează asupra respirației ca ceai de flori. Acest copac cu foarte multe frunze este maestru al respirației. Sub formă de ceai primește o culoare asemănătoare cuprului. Recomand să se pună în ceaiul de flori de tei o sârmuliță sau o bucătică de cupru, care să fiarbă împreună cu ceaiul, căci cuprul se potrivește exact cu teiul. Teiul, cu frunzele sale lănoase, reprezintă oaia arborilor – animalul venusian, de care aparțin metalele din grupa cuprului (cobalt, nichel și așa mai departe.). Desigur că cel mai bine ar fi să se fiarbă ușor ceaiul într-un recipient de cupru. Aceasta amplifică acțiunea alinătoare de crampe și face din el un minunat ceai liniștitor și somnifer.

Teiul este un terapeut al familiei. El ia sub aripa sa ocrotitoare întreaga familie care, în cursul unei plimbări, s-a așezat pe banca de sub tei. Sub el te poți odihni de minune. Teiul favorizează visele bune, aduce armonia și căldura care topesc toată neînțelegerea și toată gheața dintre oameni pe care o elimină prin transpirație. Plămânul, organul Pământului, care prin durificarea sa, dacă nu este iarăși înmuiat printr-o inflamație vindecătoare, conduce la încăpățănare și rigiditate, este topit, prin acțiunea de înmuiere și eliminatoare de flegme a unui ceai fierbinte de flori de tei. Picăturile de transpirație ce se scurg din pori sunt picăturile de rouă ale gheții dintre oameni, proces de dizolvare a reprezentărilor fixe, încremenite despre viață. Acest copac, a cărui putere de viață străbate în mod egal toate crengile și toate frunzele, astfel încât în exterior se ajunge la forma de coroană, unește totul cu toate într-o unitate armonioasă. Este un copac așa cum îl desenează copiii. Venus, Mercur și Jupiter se unesc și se

întruchipează în tei. De la Venus are moliciunea, însușirile de alinare a crampelor și dizolvare a flegmei, de la Mercur acțiunea asupra respirației și glandelor sudoripare, de la Jupiter acțiunea constructivă și armonia. Adaug cu lămâie uneori puterea luminoasă a spiritului solar în ceaiul de dimineață. Cu miere amplific căldura și puterile iubirii în ceaiul de seară.

Folosirea ceaiului de flori de tei:

În tuse, bronșită și inflamații ale plămânilor (pneumonie). Pentru tulburări nervoase.

Ca ceai somnifer – cu miere. Pentru copiii care nu pot să doarmă, ca baie cu flori de tei (cel mai bine când e fiert în vas de cupru).

În timpul postului și drept ceai de consum.

Recoltarea florilor de tei:

Observați insectele când își iau nectarul din tei, urmați-vă nasul și ajungeți la tei. Este totuși bine să se recolteze florile cu puțin timp înainte de marea emanație de parfum. Uscăți florile la umbră pe un tifon prin care poate trece aerul și pe care îl puteți pune mai târziu și pe frânghia de uscat plante. Mai târziu florile pot fi păstrate într-o cutie de carton sau într-o pungă de hârtie. Desigur că o cutie de lemn de tei ar fi locul ideal de păstrare pentru florile de tei. Ceaiul va fi infuzat fierbinte și lăsat să tragă suficient de mult. Dacă îl îndulciți, faceți-o cu miere.

URZICA (Urtica dioica) - SPADA MIHAELICĂ VEGETALĂ - Pentru sânge

Unde e urzica la ea acasă? Lângă grămada de gunoi! Gândiți-vă la o pășune degradată, unde de jur-împrejurul colibelor nu mai poate crește nimic, deoarece toate plantele sunt înăbușite de urina și gunoii animalelor, unde solul este infestat gutos-reumatic. Urzica este planta care poate transforma din nou acest sol în humus purtător de viață. La fel acționează ea și în om: depunerile de acid uric din sânge, cauzate de maladiile gutos-reumatice sunt descompuse printr-o cură de urzici întăritoare și purificatoare a sângelui, iar sângele devine din nou suc al vieții proaspăt pregătit. Un ficat supraîncărcat cu depuneri și o secreție deficitară a bilei pot conduce la mâncărimi ale pielii și eczeme. Urzica, prin conținutul său în fier are o legătură cu planeta Marte; ea intervine în asemenea situații descompunând și purificând și îmbunătățește excreția prin rinichi și intestin. Mâncărimea dispar adesea prin cura de urzici, eczema se ameliorează, conținutul în fier al sângelui se reglează.

Urzica este în mod absolut medicul între plantele vindecătoare. De ce? Pentru că poate face injecții. Cu ea, pielea poate fi urzicită ca și cu o injecție. Finele ei canule cristaline pătrund prin piele, se frâng, iar conținutul perilor arzători acționează până în sânge. Urzica ajută medicul în aproape toate fenomenele degenerative: probleme reumatice acute, dureri reumatice cronice, astm, guturaiul fânului, dificultăți de cicatrizare, pentru oamenii care își curăță grădina de urzici.

Da, ați citit bine! În activitatea mea de ani de zile, am constatat mereu că oamenii îndepărtau exact plantele de care aveau nevoie ca remedii: reumaticii smulgeau urzicile din rădăcină, bolnavii de rinichi

defrișau coada calului, hemofilicii tăiau arbuștii de hamamelis. Astfel luptă mulți împotriva remediilor lor. Aceasta însă nu se oprește aici, căci în ziua de azi oricine se apără de boala lui, în loc să o considere drept transformator al vieții sale, drept marele normalizator al modului de a fi om. Chiar dacă urzica nu este condamnată legal, ea este totuși combătută de “grădinar”, care nu este conștient de relația dintre spiritele elementale, plante și om. Înțepăturile cu urzici provoacă o febră locală, ceea ce duce la învingerea bolii și a durerii. Chiar în caz de reacții alergice, urzica acționează vindecător. În asemenea cazuri e mai bine să fie ingerată mai întâi sub formă de ceai. Același lucru e valabil și pentru eczeme: se bea zilnic vreme de o lună un litru de ceai de urzică. Astfel poate fi influențată în bine și anemia sângelui. Recomand bolnavilor de cancer, bineînțeles pe lângă injecțiile cu vâsc, să se bată frecvent cu urzici proaspete în zona tumorii sau a metastazei.

Folosirea urzicii:

Urzicăm pielea cu urzici proaspăt culese. Aceasta se recomandă în aproape toate maladiile cronice: reumatism, artrită, fenomene de depunere, pentru tratarea cicatricilor, în probleme de piele, pentru vindecarea eczemelor deschise (inflamații ale pielii), pentru urzicarea în caz de boli de rinichi, în astm. În caz de cefalei intense, se urzică regiunea lombară în dreptul rinichilor.

Sub formă de ceai, pentru purificarea sângelui, drept cură pentru stimularea formării sângelui în cloroză (anemia tinerelor fete), după maladii epuizante, pentru fortificare, în cură de primăvară, după ce am ieșit dintr-o iarnă grea.

Este mereu bine să se introducă repetat o cură de urzici în caz de formare de pietre la vezica biliară, în mâncărimi ale pielii, care sunt adesea determinate de un blocaj biliar.

În tulburări de excreție prin rinichi.

Ca verdeață la supă pentru fortificarea copiilor și părinților.

Recoltarea urzicilor:

Urzica poate fi folosită atât proaspătă pentru urzicat, cât și ca ceai, verdeață la supă sau uscată. Este ideal să se strângă planta dimineața pe rouă și, dacă nu este folosită imediat, proaspătă – ceea ce este de preferat – să fie uscată de-a lungul zilei la penumbră. Urzicile se leagă cu un șnur și se atârnă într-un loc bine aerat. În orice gospodărie, pe lângă o frânghie pentru rufe, e bine să existe și una pentru uscat plante vindecătoare și aromatice.

VÂSCUL (*Viscum album*) - COSMOS LIPICIOS - Pentru stimularea sistemului imunitar

Toamna, când se stinge viața, când cad frunzele, când putrezesc fructele, tot felul de ciuperci parazite, bacterii și microorganisme se înviorează cu restul de lumină ce se mai poate dobândi din aceste țesuturi în descompunere. Este perioada lor de apogeu, când celulele vii se descuamează și revin acestor consumatori “second-hand” de lumină. Paraziții nu sunt supărați – o, nu, ei sunt atât de modești, încât lumina slabă, ce rezultă din verdele în descompunere al frunzelor le ajunge – la fel cum trăiesc în om paraziți, ciuperci, viruși și microorganisme atunci când există celule muribunde. Și aici se inversează mereu efectul cu cauza: țesuturile nu se descompun din cauza paraziților ci, dimpotrivă, pentru că se descompun țesuturi și mor celule, cresc paraziții. Ce înseamnă moarte în natură? Înseamnă că lumina, căldura și viața părăsesc Pământul; devine toamnă și iarnă. Când lumina, căldura și sucurile vieții părăsesc omul, acesta devine slab din punct de vedere imunitar, astfel încât nu mai locuiește el însuși în sine, ci microbii încep să-l locuiască.

Ce poate face vâscul? Vâscul are fructe mucilaginose, care sunt atât de lipicioase, încât se lipesc peste tot. Mucus ce lipește înseamnă clei. Păsărilor li se lipește fructul de cioc; ele încearcă să îl îndepărteze frecându-se de o creangă și astfel fructul se lipește de scoarța de copac zgâriată cu ciocul. Germenul verde din fruct crește pe de o parte înăuntru scoarței, unindu-se cu lemnul și creanga; iar pe de cealaltă parte se dezvoltă un tufiș verde sferic, care poate înverzi iarna chiar pe copacii lipsiți de frunze. Această plantă verde are membre ca o insectă și din ea se pot obține albumine foarte complexe, deși albumina aparține de fapt de domeniul lumii animale însuflețite. Această plantă cu caracter animal, verde, este fosforescent-gălbuie, ceea ce înseamnă că ea dă un semn că este atinsă de spiritualitate. Spirit, suflet și puteri de viață sunt lipite de lemn prin fructele cu mucus. Vâscul lipește spiritul, sufletul, puterea vieții și sucurile vieții iarăși de trupul fizic, ridicând în felul acesta imunitatea organismului. Corect ar fi să se injecteze vâscul în pielea omenească, așa cum este injectat copacul de către păsări.

Vâscul reprezintă un proces viu al naturii, înverzind și vivifiind în ciuda anotimpurilor, în ciuda marelui ritm de moarte din natură. Uneori vâscului îi reușește să străbată chiar scoarța de stejar, cea tare ca un calcar. Ori calciul este substratul ososului, iar stejarul este os vegetal devenit copac. Acest vâsc este deosebit de bun pentru tratarea cancerului osos. Există totuși numai foarte puțini stejari gazdă de vâsc și este bine să fie cruțați. Deoarece brazii sunt legați de plămâni, vâscul de pe brazi este bun pentru cancerul la plămâni și pentru slăbirea imunitară a căilor respiratorii. Vâscul de pe pomii din specia rozaceelor, ca de exemplu de pe meri, acționează bine asupra cancerului uterin, al organelor purtătoare de rod. Vâscul de pe plopul argintii și de pe copacii din mlaștini este bun pentru cancer limfatic și al organelor reglatoare de apă de pe traiectul uro-genital. Dacă relația copacului cu organele este corectă, conform medicinei antroposofice, după injectarea preparatelor pe bază de vâsc va trebui să existe și o reacție febrilă ca semn că sistemul imunitar a fost iarăși trezit prin spiritualul vâscului. Pe cât este de posibil să se trateze fructuos cancerul prin injecții pe bază de vâsc, pe atât este posibil ca prin extract la rece din frunze de vâsc – fără fructe, căci acestea sunt prea otrăvitoare – să determinăm o stimulare a sistemului imunitar: trupurile spiritual, sufletesc și al vieții sunt din nou lipite de trupul fizic.

Folosirea extractului rece din vâsc:

În slăbiciuni de tot felul ale sistemului imunitar; în special în slăbiciunea imunitară a căilor respiratorii: vâscul de brad.

În slăbiciunea sistemului imunitar la femei, în zona abdominală, a regiunii uro-genitale: vâsc de măr.

În imunitate scăzută în zona intestinului: vâsc de plop. Se poate totuși folosi orice fel de vâsc găsim; adesea nu se fac diferențieri.

În atacuri parazitare rezistente la alte terapii: ciuperci, amoebe, viermi, bacterii și infecții gripale, pot fi încercate întotdeauna extracte la rece de vâsc (fără fructele otrăvitoare).

Recoltarea și prepararea vâscului:

Vâscul poate fi recoltat cățărându-te după el. Adesea trebuie îndeplinite acrobații considerabile, pentru a putea fi cules cu drag.

Vâscul va fi suspendat într-un loc umbrat și uscat. Pentru extractul la rece frunzele fără fructe se mărunțesc seara și se pun în apă rece. A doua zi se strecoară și se bea înghițitură cu înghițitură de-a lungul zilei, circa o jumătate de litru zilnic. Se va ține cont de toleranța individuală.

Cură: cinci zile pe săptămână timp de o lună. Concentrația se poate varia. Dacă se fac de către medic injecții cu preparate de vâsc, de exemplu în cancer sau se iau preparate homeopatice de vâsc, ceaiul de vâsc va fi lăsat la o parte.

DOUĂSPREZECE PLANTE MEDICINALE PENTRU UZ EXTERN

O BAIE UTILĂ LA MÂINI SAU LA PICIOARE

DE CE UNDE VINE PREFERINȚA MEA PENTRU BĂI LA MÂINI ȘI LA PICIOARE?

Mâna pornește de la inimă, omul poate fi constructor și creator datorită mâinii. O baie la mâini favorizează procesele formatoare ale sângelui din întregul corp.

Omul este, ca să spunem așa, “depozitat” pe picioare. O baie la picioare mobilizează toate depunerile din el și acționează favorizând procesele de eliminare din întregul corp.

Omul este o ființă tripartită, constând din sistemul metabolic și al membrilor, sistemul ritmic și sistemul nervos, spus simplu din abdomen, piept și cap. Pe de o parte, sistemul metabolic și al membrilor reprezintă o adevărată polaritate față de cap, ca sediu principal al sistemului neuro-senzorial; de aceea asupra tuturor maladiilor capului se poate interveni prin membre. Toate fenomenele de blocaj din cap pot fi deviate printr-o baie la mâini sau la picioare. Însă sistemul metabolic și al schimburilor este polar în sine; știți și dumneavoastră că acolo unde membrele nu sunt folosite, unde mâinile și picioarele zac, se instalează maladii ale sistemului metabolic. Reciproc, observați că atunci când un sugar digere și “metabolizează”, toate aceste procese interioare sunt însoțite de mișcări caracteristice, asemănătoare celor peristaltice, ale mâinilor și picioarelor, până în vârful degetelor! Băile la mâini și la picioare reglează toate procesele metabolice din corp!

Băi la mâini: prin mână și degete trec meridianele: inimii, intestinului subțire, celor trei focare de căldură, al sistemului circulatoriu, sexual, al intestinului gros, al plămânului. Aceste fluxuri de energie se scurg unul într-altul înspre vârful degetelor. Această scurgere este favorizată printr-o baie la mâini, printr-o baie de 10-15 minute și pot fi promovate toate aceste energii și favorizați toți acești curenți spre binele organelor menționate.

Băi la picioare: prin picioare trec meridianele: rinichiului, splinei și pancreasului, ficatului, bilei, stomacului, vezicii. Mai multe în această privință găsiți în cartea lui Kuan Hin: “Masajul chinezesc și acupresura” (apărută la Hallwag).

Cincisprezece minute de baie la picioare vă deconectează de gravitație și împrăștează toate organele enumerate, dar și părțile corpului prin care trec acestea.

Nu vă permiteți nici un sfert de oră de odihnă?

Combinați o baie la mâini și una la picioare cu un ceai adecvat, cu remediile homeopatice potrivite și întregiți-le cu ceva tămăduitor din bucătărie, de exemplu cu o compresă cu ceapă și iată că se formează un paradis de energii vindecătoare ce străbat corpul și care sunt încredințate spiritului dumneavoastră solar. Însă pentru un demon al bolii situația poate deveni ușor inconfortabilă, astfel încât în curând – opunându-se și ridicând îngrozit din umeri – va trebui să plece, să părăsească îngrozit “localul”. De altfel puteți să-i spuneți pe nume și să-i indicați cu voce tare să plece în altă parte. Luminați-vă corpul în gândire cu lumină solară, căldură și iubire și gândiți-vă că dacă demonul bolii primește și el ceva din acestea, să-i fie de bine!

O propunere pentru zile de sănătate deplină, de a găsi un sfert de oră de liniște și pentru prevenirea bolilor:

Sâmbăta: Baie la picioare cu rozmarin pentru încălzire.

Duminica: Baie la picioare cu sunătoare pentru Soare în inimă.

Luni: Baie la picioare cu ace de zadă pentru străbatere cu lumină.

Marti: Baie la mâini cu cimbrișor pentru străbatere cu respirație.

Miercuri: Baie la picioare cu levănțică pentru liniștire și luciditate.

Joi: Baie la picioare cu coada șoricelului pentru vivifierea ficatului și trupului vieții.

Vineri: Baie la picioare cu coada calului pentru rinichi și trupul astral.

CASTANUL SĂLBATIC (*Aesculus hippocastanum*) **COPACUL UMBROS AL ȘESULUI - Pentru vene**

Castanii sunt cei mai buni furnizori de umbră. Nu lasă nici un pic de lumină să răzbată la pământ. Castanul sălbatic este un copac ce se află mai degrabă în relație cu întunericul. Esculina, o substanță pe care o conține, este o opreliște pentru lumină. Esculina absoarbe spectrul chimic activ ultraviolet. În calitatea sa de copac foarte sumbru, întunecat și furnizor de umbră, castanul sălbatic este totuși în măsură să dezvolte puteri de viață în cel mai mare întuneric. Înșușirile fluorescente ale sevei conținute în scoarță sunt asemănătoare celor ale fluoritului. Prin acestea, lumina este atrasă în gravitație: lumina invizibilă, oscilând pe unde scurte, încă cosmică, este transformată în lumină terestră. Castanul sălbatic poate fortifica organismul de lumină al omului până în domeniile de umbră ale corpului încremenit, până în sângele întunecat, venos, până în nodulii negri hemoroidali, până în dinți și în oase.

Însă în castan se mai desfășoară și lupta ritmică cu puterea de gravitație. Înspre cer se înalță mugurii florali, crengile sunt cuprinse de puterea gravitației. Vlăstarele verticale devin ramuri orizontale, umbroase. Dacă ne reprezentăm parcursul temporal al creșterii acestui copac, observăm mișcări respiratorii, ca la vâslit. Această dinamică ne indică acțiunea sa vindecătoare asupra sistemului membrelor, cu acțiunea sa ritmică.

Și în mugurele frunzei este vizibilă pătrunderea puterilor gravitației: rășina lipicioasă a învelișurilor mugurilor nu este altceva decât aromă florală cuprinsă de puterea gravitației. Castanul sălbatic, cu florile sale roz, este impregnat în mod deosebit de puterile lui Marte, el își desfășoară efectele vindecătoare asupra bolilor reumatice. Trunchiul spiralat ne trădează felul în care castanul lasă parcursul solar să-l străbată și cum învinge el gravitația pământului până în lemnul condensat în mineral. Acest copac ne dăruiește mișcare și mobilitate.

Lumânările strălucite, se transformă în semințe întunecate, îndreptate spre Pământ. Lumină și întuneric, ușorul și greul se schimbă într-o alternanță ritmică. Astfel castana poate străbate din nou metabolismul cu lumină, schimburile metabolice din aparatul de mișcare ritmică, la fel ca și schimburile metabolice din sângele venos. Ea conferă sângelui lumină și putere de ascensiune. Aceasta face din castană numărul 1 la remediile împotriva acumulărilor venoase, unde sângele cade în stăpânirea gravitației, configurându-se în ghemotoace întunecate, asemănătoare castanelor.

Sângele sănătos, încărcat cu aer, face spumă. Castanele puse în apă spumegă ca un cal. Castanele sporesc puterea spumantă a sângelui. Castanele sunt șampon comprimat. Spuma vivifiază corpul. O bășică este aer închis în apă, ușurință cosmică prinsă, captată în apă. Bășicile sunt baloane de aer care poartă ceea ce este greu iarăși înspre Cer. Prin țepii bogăți în siliciu ce înconjoară capsulele semințelor, aceste puteri ale luminii și imponderabilului pătrund până în semințele întunecate și grele, destinate pământului. Aceste semințe uriașe înspumează și luminează solul densificat mineral. De aceea castanele sunt potrivite pentru tratamentul maladiilor de depuneri în sânge, în oase și piele.

În substanțele formatoare de spumă ale castanelor se arată o putere care aspiră să formeze organismul. Substanțe cu tensiune superficială ridicată vor să formeze ansambluri. Bășicile sunt mici ființe în care totul se află în legătură cu totul. Este de neimaginat o bășică cu o gaură. Gaura s-ar închide imediat, și s-ar forma iarăși un tot. În aceste substanțe este ascunsă puterea de a forma un întreg. Când, datorită depunerilor reumatice, lipsesc din întreg anumite substanțe, castanele poartă în sine puterea de a clădi din nou organismul. Orice organism este prevăzut cu o piele închisă. De aceea castana este remediu și pentru pielea noastră.

Puterile spumante ale castanei pot verticaliza din nou ceea ce este greu, căzut la pământ, și compacta ceea ce este perforat. Aceasta se află la baza acțiunii etanșezante a vaselor sanguine. În caz de luxații poate fi astfel împiedicată o umflătură puternică.

Castanul este polaritate între sânge și oase devenită vizibilă, între greutate și imponderabilitate, între lumină și întuneric. Ca arbore umbros al șesului este opusul zădei, copacul luminos al munților.

Folosirea castanelor:

Mobilizează toate depunerile în sânge, oase, articulații, țesuturi conjunctive (reumatism) și piele (eczeme).

La inflamații venoase și tendință la tromboză, la tulburări de circulație venoasă și la oase, după fracturi și operații.

Pentru etanșezarea venelor și împiedicarea formării de umflături la luxații și entorse.

La sindromul Sudeck (tulburări de hrănire la nivel de țesut după fracturi osoase).

La hemoroizi și blocaje ale venei porte.

La maladia intestinului Morbus Crohn și colită ulceroasă.

Reglează toate tulburările de irigație sanguină venoasă.

CIMBRIȘORUL (*Thymus serpyllum et vulgaris*) PROCES DE ARDERE DEVENIT PLANTĂ - Pentru plămâni

Cimbrișorul poartă puterile căldurii în lăuntrul organelor respiratorii. O căldură uscată, ca jarul, este mijlocită corpului prin aceste Labiate înrudite cu lumina. Cimbrișorul înflăcărează respirația. Este principiu vegetal al jarului. Cenușa lui este iute. Și cimbrișorul însuși a devenit iute prin pârjolirea provocată de acțiunea Soarelui.

Arderea cu oxigen determină izgonirea a tot ce este imponderabil, a tot ce este cosmic și rămânerea doar a cenușii fizice, iute și moarte.

Cimbrișorul parcurge acest proces de ardere, putând totuși dezvolta viață chiar și în stare aproape arsă. Domeniul său vital este pământul pârjolit, ars. Acolo unde câmpiile alpine sunt străbătute de pietre și stânci, unde pășunea devine pustiu stâncos, unde arșița se reflectă în pietre, cimbrișorul își dezvoltă viața sa tenace. El poate suporta doar și frigul extrem din munți.

Cimbrișorul reprezintă procesul de ardere pulmonară în natură. Toate materiile organice sunt inflamabile. Împrejurul cimbrișorului este totul ars. Chiar stâncile pe care crește el nu sunt altceva decât calcar ars, respectiv siliciu ars în stânci primordiale, în care oxigenul este legat prin legături de formă trivalentă sau bivalentă.

Ființele ce se află permanent în preajma cimbrișorului, sunt furnicile. Furnicile, în fond, nu sunt altceva decât principiul jarului în natură. Furnicile roșii ar putea fi numite animăluțele jăratice ale pământului. În acidul formic se oglindește din nou acest proces jăratice. Și datorită lui este ars tot ce este organic.

Cimbrișorul și acidul formic au putere de ardere și uscare asupra sedimentelor organice din corpul nostru. Cimbrișorul uscă organele respiratorii și are capacitatea de a le mijloci puterile sale vindecătoare de căldură, în caz de răceli contractate. În violaceul alb și roșul florilor sale devine vizibil procesul de jăratice care progresează până la formarea de cenușă, la fel cum în gustul iute, asemănător cenușii, acesta poate fi și simțit.

Folosirea cimbrișorului:

La răceli ale căilor respiratorii în regiunea nasului, gâtului și plămânilor, sinuzită, faringită, amigdalită, bronșită, pneumonie.

La astm, în cazul când există și o componentă infecțioasă.

În caz de catar al căilor respiratorii, dar și la stomac, intestin și vezică.

Acțiune uscătoare și antibacteriană prin uleiurile sale eterice, la soor (ciupercile ce trăiesc cu predilecție în cavitatea bucală) și micozele dintre degetele de la picioare.

COADA CALULUI (*Equisetum arvense*) **CRISTAL VEGETAL - Pentru rinichi**

Coada calului este proces de percepție – devenit plantă – pentru organismul de apă al Pământului și al omului. Căci natura nu este decât un om macrocosmic. În coada calului natura face experimentul coloanei vertebrale; ea este principiu al segmentului și de aceea un remediu important pentru afecțiunile coloanei vertebrale. Coada calului este însă și un principiu al tulpinii radiante și acționează ca atare asupra tuturor celorlalte structuri radiante: păr, unghii, creier, rinichi și fibrele oaselor (acestea prezintă, în secțiune, tot o natură radiantă). Coada calului intensifică radierea renală și prin aceasta puterea osmotică a tuturor lichidelor. De aceea poate fi de ajutor la vindecarea picioarelor umflate, a exudatelor articulațiilor și țesuturilor. Saponina sa vivificază organismul fluidelor, căci abia lichidele vii pot fi eliminate. Principiul radial ajută și la îndreptarea direcției vizuale la copii cu strabism. Pentru aceasta e bine să se pună vreme mai îndelungată comprese cu coada calului pe frunte.

Coada calului este formată la fel ca și organele senzoriale și membrana oului – din mai mult de 80% acid silicic, substanța componentă a cuarțului. Membrana oului trebuie să fie permeabilă pentru lumină, sunet și suflet. Omul vine pe lume într-un cristal. Membranele ouălor sunt imagini ale cerului cristalin, în care se încarnează sufletul după concepere. Coada calului aduce claritate în organele senzoriale, astfel încât ele să devină din nou transparente și dezinteresate față de cele percepute. Între acestea se numără și pielea, pentru care compresele cu coada calului sunt adesea o binecuvântare. Ca principiu capilar acționează având un efect stabilizator asupra plămânilor, rinichilor, ganglionilor și vaselor sanguine. Coada calului este o colaborare vie dintre Sal și Sulfur, dintre sare și sulf, dintre polul neuro-senzorial și polul metabolic, care se întâlnesc în rinichi și în glandele suprarenale. Sulfurul favorizează dezintoxicarea rinichilor și excreția. Coada calului este în natură ceea ce este rinichiul în om.

Folosirea coadei calului:

Fortifică toate funcțiile rinichiului, reglează metabolismul apei și ameliorează funcția excretorie.

Purifică și fortifică pielea și toate organele senzoriale. Remediu de bază pentru toate maladiile pielii: eczeme (inflamații ale pielii), psoriazis și ciuperci.

Acționează purificator, limpezitor, formator, structurând și oprind sângerările.

La inflamații purulente ale pielii: acnee, abcese, coșuri și în special la vindecarea acestora. În stadiul lor acut se recomandă mai degrabă crețușca (*Filipendula ulmaria*).

Pentru vindecarea completă a maladiilor bronhiale, ale rinichilor și vezicii.

Stabilizează structurile pielii, părului, unghiilor, vaselor sanguine, țesuturilor și oaselor și le conferă o nouă elasticitate.

La tulburări ale țesutului conjunctiv, celulită (inflamația țesuturilor celulare), funcționarea defectuoasă a tendoanelor, funcționarea defectuoasă a vaselor sanguine.

La edeme (prezența apei în țesuturi), exudate articulare și exudate în blocaje limfatice.

Acționează ca principiu al coloanei vertebrale; la toate durerile de spate.

La tulburările de formă ale corneei și ochilor, la strabism.

La tulburări psihice, legate de tulburări ale sistemului rinichi – glande suprarenale.

COADA ȘORICELULUI (*Achillea millefolium*)

ORGAN DE SIMȚ PRIN CARE CELE VII PERCEP LUMINA -Pentru ficat, intestin și uter

Acolo unde apare în natură coada șoricelului caută în ținut, cu frunzele ei fin divizate, asemănătoare antenelor, viul invizibil. Ea apare în locurile unde, la marginea drumurilor, natura se învecinează cu ceea ce este mort, manipulat, rănit. În locurile unde solul a fost deștelenit cu forța, ea caută viața rămasă, care

plutește nevăzută deasupra regiunii distruse. Coada șoricelului atrage puteri de viață. Aceasta o face până în organele care, ca ficatul, au sarcina să sporească viața. Mulțumită sulfului care se unește cu potasiul în coada șoricelului, ea acționează profund până în celulele ficatului, dezintoxicându-le și purificându-le. Frunzele fin cizelate sunt supuse unor puteri formatoare asemănătoare celor din vilozitățile intestinale. Ele regenerează mucoasele și ajută intestinului să deguste dacă în fluxul de alimente mai este conținut ceva viu.

Coada șoricelului este remediul pentru ovare și uter, unde moarte și nașterea se întâlnesc în alternanță ritmică: mucoasa moartă trebuie eliminată, și în același timp se dezvoltă o viață nouă în mucoasa germinândă. Această situație limită este aceea a coadei șoricelului în natură. Ea aduce puteri de regenerare la limita de moarte. Prin aceasta se poate obține o acțiune hormonală. Hormonii sexuali permit reînnoirea, acolo unde corpul a îmbătrânit. Coada șoricelului vindecă și acolo unde țesuturile moarte din tumori împiedică vindecarea rănilor. Unde crește coada șoricelului în natură, putem resimți strigătul naturii după viață. Frunzele ei sunt antene cu care este percepută etericul din lume. Coada șoricelului este planta cu antene pentru cealaltă lume.

Folosirea coadei șoricelului:

La tulburări hepatice și intoxicații ale ficatului din cauza bilei.

La intoxicații alimentare și tulburări de digestie. În timpul și după icter.

Pentru regenerarea ficatului.

La probleme cu mucoasa intestinală și stomacală: diaree și constipație.

La maladii ale uterului și crampele abdomenului inferior.

La sterilitate și după consumul de anticoncepționale. La tulburări de menstruație, după avort (naștere prematură).

La inflamații ale vezicii, vaginului și uterului.

La tulburări datorate unor modificări, și după extirparea uterului.

La tulburări de irigație sanguină venoasă provocate în domeniul abdomenului inferior și la varice.

La tulburări psihice condiționate de isterie și disfuncții hormonale.

CREȚUȘCA (Filipendula ulmaria)

NOURAȘ DE VARĂ DEVENIT FLOARE - La inflamații și dureri, pentru irigația sanguină

Norișorii de vară încremeniți sub formă de floare ne întâmpină în mlaștini sub forma vie de Filipendula ulmaria. Sarcina ei este să împrăștie apa. Acest proces de împrăștiere este atât de puternic, că planta se spulberă chiar pe sine – florile sale. Ea absoarbe apa prin tulpina ei roșie, asemănătoare unei artere, și o împrăștie înspre nori. Florile se aseamănă cu nourașii de vară, care își clădesc masele de apă. Zeci de insecte obișnuiesc să-și facă “dușul” aici, în arșița verii. Insectele, animalele Soarelui și ale căldurii, care își transformă puterile sufletești în mod multiplu în veninuri arzătoare, de foc, iubesc atmosfera răcoroasă de nor a acestor flori, mai presus de orice.

Crețușca dezvoltă în om aceleași puteri ca și în natură. Acolo unde domnește inflamația, stinge și răcorește. La fel ca salcia, care conține de asemenea salicilate, ea este stingător de foc din natură.

Apa urcă în sus, așa cum se întâmplă în sistemul sanguin arterial către capilare. Tulpina se ramifică, la fel ca sistemul capilar, în umbele și umbelule fine. În floare domnește un principiu de divizare și deschidere în evantai; planta se pulverizează pe sine. Aceasta vine împotriva tendinței de coagulare a sângelui. De aceea este explicabil de ce acționează vindecător asupra trombozelor și emboliei.

Crețușca împiedică procesul de coagulare din sânge și determină în felul acesta o mai bună circulație sanguină. Irigarea sanguină este stimulată, ceea ce face ca durerile determinate de aceasta să fie alinate.

Crețușca, prin care e puternic procesul de evaporare al apei, acționează în natură ca și în om deshidratând. De aceea poate fi folosită la edeme. Aplicată în comprese deasupra organelor cu staze lichide poate ajuta la eliminarea apei. Aceasta la articulații luxate și inflamate, dar și aplicată peste plămâni în caz de edem, precum și la ficat sau la rinichi. Florile de crețușcă sunt nourași răcoritori din

regnul vegetal. La fel cum taifunul cuprinde în spirală masele de apă, puterile cerești cosmice cuprind floarea și semințele și le fac să crească în spirală. Semințele de crețușcă realizează unele dintre cele mai frumoase spirale care sunt de găsit în natură.

Această subtilitate cosmică, ce poate fi aflată oriunde în această plantă, acționează în om împotriva gravitației. Gravitația îl constrânge pe om la pat. Durerea se formează acolo unde gravitația fizică pătrunde în organism, când sângele nu mai are putere ascensională și de aceea se îngroașă în vasele sanguine, când apa devine edem și nu mai face parte din organismul viu. Crețușca este antiinflamatoare, scade febra și alină durerile, deoarece ea mijlocește corpului răcoare și ușurință.

Se obișnuiește în ziua de azi să se explice acțiunea vindecătoare a plantelor prin substanțele active în ele. Ceea ce nu este întru totul corect, căci substanța activă nu este decât expresia a ceea ce planta realizează. Numele de Aspirină vine de la Spiraea și este privită ca substanță activă a Filipendulei. Dacă privim asupra structurii chimice, observăm că o parte solubilă este dominată de o parte fluidă. Aceasta este însă tocmai dinamica Filipendulei, care împrășteie apa. Filipendula este așadar aspirină vegetală.

Forma unei plante este un rezultat al mișcărilor corpurilor cerești, care radiază în ea. Substanțele conținute sunt încarnări ale zodiacului și stelelor fixe înspre care se îndreaptă planta. Astfel că fiecare plantă își închide conținutul prin mișcări învăluitoare din lumea planetelor.

Folosirea crețușcăi:

Acționează împrăștiind, anticoagulant. Dizolvă densificările din sânge, limfă și țesuturi. Acționează răcorind, antiinflamator și în consecință și calmând durerile.

Îmbunătățește circulația arterială. Acțiune antiembolizantă, anticoagulantă, de aceea este bună și la irigație sanguină redusă în creier, inimă și membre, la îngustarea vaselor sanguine de la picioare, la fumători.

În caz de inflamații ale glandelor mamare dizolvă membranele închegate de lapte care înfundă glandele.

Dizolvă îngroșările de piele, pielea tare de la picioare și mâini.

La psoriazis și crustele sugarilor.

La crăpături ale pielii - ragade - datorate pielii întărite și frigului.

La eczemele inflamate, când pielea devenită grosieră se rupe singură.

Compresă de urgență la eczemele acute, pentru a putea evita folosirea cortizonului. Totuși terapia stabilizatoare se va continua cu pătlagină, coada calului, castane și alte plante vindecătoare.

Determină o mai bună fluiditate a secrețiilor glandulare, pentru glandele sudoripare și sebacee, la acnee, abcese ca și la circulație în general.

Acțiunea eliminatorie a apei și antiedematos la blocaje renale și în țesuturi, migrene și dureri de cap.

Remediu universal la dureri, ca și aspirina, acționează însă mai blând, deoarece preparatele vegetale în contrast cu cele "sintetice" sau "extrase" dispun de un trup eteric!

Folosită local, are o ușoară acțiune antifebril; de aceea este bine ca la maladiile cu febră înaltă să se folosească comprese pe frunte și clisme pentru a prevedea crampele febrile, fără a se scădea prea mult acțiunea vindecătoare a febrei.

LEVĂNȚICA (Lavandula officinalis) **CER DEVENIT PLANTĂ - Pentru liniștirea capului**

Un câmp de levănțică este Cer devenit plantă, care a coborât pe Pământ și a intrat în legătură cu lumea plantelor prin tulpini subțiri și înalte. Atingând un câmp de levănțică, ating cerul. În floare vedem o plantă atinsă de sufletesc. Levănțica își ridică floarea departe de sine pe tulpina sa înaltă, care se desparte la distanțe regulate de tufa verde. Această legătură liberă permite, la folosirea ca plantă vindecătoare, o slăbire a legăturii dintre suflet și trup. Această detașare a sufletescului determină alinarea durerilor, căci durerile se formează prin cramponarea sufletului în trup. Levănțica eliberează sufletul, slobozind durerile, deoarece durerile iau naștere printr-o cramponare a sufletului de trup.

Levănțița are capacitatea de a decrampona din nou sufletul, adică de a elibera de durere. Floarea și tufa, sufletul și trupul sunt menținute clar separate prin tulpina dreaptă, îndreptată înspre Soare și menținute în ordine prin gestul verticalizator al Eului. Plantele fac euriemie. Soarele ca purtător al Eului ordonează pătrunderea sufletescului în viu. Levănțița poate mijloci și structura aceste puteri.

Culoarea albastră conferă senzația de spațiu în pictură – albastrul levănțiței conferă spațiu durerilor. Albastrul conduce din spațiul conștient în antispațiul inconștient. Opusul spațiului nu este lipsa spațiului, ci antispațiul, unde se află ființele invizibile din lumea spirituală. Albastrul duce spațial-temporalul în antispațialul-antitemporal. Această trecere are loc și la adormire, moarte și leșin. De aceea este levănțița potrivită pentru tratarea tulburărilor de somn și pentru liniștire. Aceasta se poate resimți în parfumul liniștitor al levănțiței. Parfumul de levănțiță duce spiritul și sufletul în lumea de dincolo, unde se pot reface.

Folosirea levănțiței:

Pentru liniștirea nervilor și a tuturor organelor ca inima, stomacul, intestinul, vezica și plexul solar. Ultimul este plexul nervos din zona regiunii gastrice, prin care se află în legătură toate organele abdomenului. (Este sediul Eului, așa cum măduva spinării este sediul trupului astral și creierul casa trupului eteric.)

La iritații nervoase de natură trupească și sufletească.

La tulburări de somn se pune peste frunte și nas.

La dureri de cap, hipertensiune și tulburări ale inimii de natură nervoasă.

Pentru liniștirea copiilor și adulților agitați.

Pentru liniștirea mâncărimilor, la înțepături de insecte și mușcături ale animalelor veninoase.

Profilactic ca protecție la țânțari și le infecții: se fricționează corpul cu batiste impregnate cu levănțiță.

Pentru liniștirea oricăror dureri.

În caz de leșin: se dă de mirosit.

Pe patul de moarte.

MĂCRIȘUL IEPURELUI (Oxalis acetosella)

LUMINĂ DE PRIMĂVARĂ DEVENITĂ PLANTĂ - Pentru dureri de abdomen și la șocuri

Măcrișul iepurelui aduce verdele luminos, primăvăratec, în întunericul solului pădurii ce moare. Acolo unde nu mai crește nici o iarbă, unde lumina nu mai trezește lumea vegetală la viață, acolo îi reușește măcrișului iepurelui să atragă puteri sufletești luminoase, și să le asimileze. Asimilația se realizează prin magneziul clorofilei. Măcrișul iepurelui poate atrage lumina înapoi în întuneric, pentru a încorpora din nou sufletul în trup. Măcrișul iepurelui deschide trupul fizic pentru puterile luminii sufletești. Măcrișul iepurelui este cel mai activ magneziu, care se simte atras către fier. Magneziul este lumina pasivă primitoare, care strălucește în ochii nevinovați ai copiilor. Fierul este lumina activă, mulțumită căreia omul poate trece la fapte. Lumina fierului strălucește în privirea omului adult care s-a decis să treacă la fapte. Acestea pot fi urmărite până în legăturile chimice: pentru a curăța petele de rugină, se folosește sarea de măcriș (oxalatul de potasiu). Aceste însușiri ne arată că oxalis ca medicament are capacitatea de a atrage sufletescul sau, altfel spus, să conducă în mod corect trupul astral în organele metabolice, în vederea încarnării. Crampele abdominale arată că sufletul nu se poate integra just în organ. Măcrișul iepurelui este portarul care permite sufletului să intre în locuința sa, trupul, în special acolo unde metabolismul se îndreaptă înspre fier. Impulsul dezasimilator al lui Marte domnește asupra bilei dar și asupra descompunerii albuminei prin pancreas. Colicile biliare și abdominale, dar și crampele musculare și ale vaselor sanguine reprezintă de aceea domeniul măcrișului iepurelui.

De asemenea el deschide ușa în mușchi și vasele sanguine, pentru ca trupul astral să nu pătrundă din afară aceste organe, ci să se poată dăruie în mod corect în lichidul sanguin și în mușchi. Acolo el este dirijat de către impulsul lui Marte într-o activitate plină de sens. Măcrișul iepurelui se găsește înainte de

toate lângă trunchiurile de copaci aflate în putrezire. El contribuie în felul acesta la faptul ca elementele ce se descompun și devin anorganice să devină din nou accesibile vieții. În felul acesta el are o participare decisivă la formarea de humus: fără măcrișul iepurelui și fără furnici cu acidul lor formic înrudit cu acidul oxalic, solul pădurii ar putrezi și ar duhni.

Astfel că măcrișul iepurelui contribuie la faptul ca procesele de descompunere din intestin să nu conducă la fermentație și formarea de alcaloizi în conformitate cu legile de descompunere anorganice; în loc de acest lucru, obținem o reglare corectă a scaunului și realizarea unui bun compost mulțumită puterilor sale de viață luminoasă, în conformitate cu legitățile organice.

Oxalis, măcrișul iepurelui, este o plantă care vivifiază din nou solul muribund al pădurii. Lui îi ajunge a șaptezecă parte a luminii și cu toate acestea el reușește în mod magic să iște verdele primăvărativ puternic străbătut de lumină. Prin puterea magică a măcrișului iepurelui, solul pădurii se umple de lumină.

El aduce lumina perioadei sale de recoltare, a timpului sfânt dintre Paști și Rusalii, în organism.

Prin aceasta lumea este din nou vivifiată și sfințită. Aceasta explică efectul vindecător la stările de șoc, atunci când sufletul amenință să părăsească corpul.

Folosirea măcrișului iepurelui:

Vivifiază organele abdominale și ale metabolismului (zada vivifiază organele de simț).

Înlătură crampele din regiunea stomacului, intestinului și bilei.

Alină colicile abdominale și ombilicale la copii.

Reintegrează corect sufletul după stări de șoc traumatice și sufletești (schizofrenie), la șocuri locale în țesuturi datorate intervențiilor chirurgicale și accidentelor și cicatricelor provocate de acestea.

Elimină cărceii și spasmele vasculare.

Reglează metabolismul acidului oxalic din lichidul biliar și rinichi (pietre de oxalați).

La sensibilitate la vreme se pune deasupra bilei.

Măcrișul iepurelui alină durerile și însufletește.

PĂTLAGINA (Plantago lanceolata, major et alpina) DINAMICĂ A MANGANULUI ÎN REGNUL VEGETAL - Pentru piele

Pătlagina aparține regnului gnomilor și undinelor. Cu sucul său unic de culoare roz sau negricioasă, ea duce sufletescul în întunericul Pământului. Căci rozul se formează acolo unde sufletescul ilustrează în domeniul viului, ca de exemplu în pielea omului. Pentru că pătlagina nu vrea să se lase încătușată de către Pământ, își împinge florile sus în direcția contrară, înspre Lumină. În alb-negrul inflorescențelor se întâlnesc întunericul cu lumina. Deoarece pătlagina nu vrea să devină pește în frunzele sale, trebuie să se debaraseze cu forță de puterile apei, pentru a ajunge la formarea de flori. Frunzele pătlagunii au o profundă înrudire cu peștii, și nu numai din punct de vedere al formei exterioare. În pești vegetalul este modelat în formă animală, frunza devine mușchi. Mușchii noștri sunt pești, dar care se țin strâns de schelet. Frunza de pătlagină este principiu muscular vegetal în natură. Floarea pătlagunii este putere sufletească smulsă elementului lichid. Plantago este întuneric învins, putere a morții învinsă. De aceea putem înțelege de ce indienii vindecă mușcăturile de șarpe cu rădăcina de Plantago lanceolata, că Plantago lanceolata aplicată pe locul mușcăturii vindecă înțepăturile de foc ale insectelor, că poate vindeca slăbiciunea musculară și purifica imediat corpul înecat cu mucozități.

Este aproape cea mai călcată în picioare plantă de către om, la marginea drumului. Pătlagina poate lupta împotriva acestor acțiuni astral-spirituale! Ce îi conferă această putere? Este manganul, fierul încins al vulcanilor, arșița aprinsă a Pământului care – fin divizată – conferă din adâncurile Pământului culoarea roz delicat cristalului de cuarț roz, asemănător culorii pielii și, în stare concentrată, dăruiește foc insectelor. Manganul acționează până în metabolismul pielii, dezintoxicând-o. Pătlagina este mangan viu, este putere mihaelică a fierului, care poate să învingă pătrunzând în sistemul nervos cel înrudit cu Pământul otrava și focul balaurului (adică acțiunile otrăvitoare și inflamațiile).

Soiurile de pătlagină prevăzute cu perișori argintii își arată legătura cu căile respiratorii prevăzute cu cili fini licăritori, începând de la sinusuri și trompele auditive până la bronhiile prevăzute cu un covoraș de cili licăritori. Licărirea argintie trădează influența lunară asupra acestei plante. Ea acționează într-o dinamică procesuală a argintului în sfera lunară a omului. De aceasta aparțin organismul apă cu regiunea vezicii, toate mucoasele și sistemul nervos al pielii. Într-atât avem reunite în pătlagină acțiunile asupra mușchilor, pielii și membranelor mucoase.

Folosirea pătlagunii:

Pătlagina este principiu-mucozitate vegetal, ce acționează întreținând și dezintoxicând pielea și mucoasele.

La bronșită, sinuzită, cistită, la inflamația căilor urinare.

Acționează răcoritor asupra mâncărimilor pielii, la mușcături și înțepături de insecte.

Pentru o îngrijire blândă a rănilor.

Fortifică trupul eteric în domeniul muscular. La slăbiciune musculară, atrofie musculară, la slăbirea mușchilor sfincterelor vezical și anal.

PORUMBARUL (Prunus spinosa)

ARBUSTUL ATINS DE SPIRIT - Pentru inimă și astm la stări de epuizare

Primăvara, când Spiritul coboară în albul florilor porumbarului, vedem cum spiritual-sufletescul cuprinde arbustul cu spini de un cenușiu de plumb, cel aproape mort. Același lucru se petrece în om, deoarece mișcându-se, gândurile noastre spirituale apucă corpul nostru fizic trecând prin voință cu ajutorul sufletului. Această situație este realizată în natură prin porumbarul îmbrăcat primăvara în alb. Când spiritualul vine cu atâta vehemență asupra unei plante, aceasta trebuie să rodească și să moară în scurt timp. Totuși porumbarul opune acestor puteri de descompunere puteri de viață deosebit de intense, încât formarea de fructe și coacerea lor sunt împinse până departe, în iarnă.

În locurile în care puteri spirituale prea tari amenință să cuprindă în om corpul fizic, Prunus spinosa poate interveni în mod constructiv, astfel încât organismul să nu se epuizeze. Acest arbust, în care se confruntă negrul cu albul, viața cu moartea, trăiește, și ne oferă cel mai rezistent lemn, numai potrivit ca baston la plimbare. În felul acesta porumbarul îl face pe om rezistent și îi sprijină puterile de viață. Cel mai mult se fortifică omul în inimă și în uter, așadar în organele în care se întâlnesc Cerul și Pământul, organele cuprinse de spirit. Când pământescul este cuprins în acest mod, se formează combinații ale cianogenului ($C \equiv N$), căci carbonul este scheletul fizic al spiritului, iar azotul încarnarea sufletescului. De aceea se formează atât în porumbar cât și în mușchi combinații ale cianogenului. Dacă inima nu ar fi vivifiată de către ficat iar porumbarul înfrunzit de frunze verzi, ar trebui ca atât noi cât și porumbarul să murim imediat din cauza combinațiilor cianurice. Porumbarul este semnătura spiritualului în fizic. În el ne vorbește natura, negru pe alb.

Fructul său albastru cu sâmburele umplut cu cianură, îmbolnăvitor, este imaginea pământescă a lui Saturn, de la care tot miezul, și nu inelul, îmbolnăvește. Dacă mănânc porumbe, mănânc fructele lui Saturn.

Folosirea porumbarului:

Indicat în toate stările de slăbiciune de natură corporală și sufletească: după operații, accidente, în reconvalescență.

La naștere și în pauza durerilor de naștere.

La stări spasmodice de diferite tipuri: astm, spasme ale inimii, bilei, rinichilor.

Înainte de toate însă, sub formă de comprese la dureri menstruale excesive.

Pentru fortificarea trupului eteric la slăbiciune generală și a ficatului.

La piele sensibilă și eczeme datorate acesteia (erupții cutanate)

ROSMARINUL (*Rosmarinus officinalis*) **CĂLDURĂ DEVENITĂ PLANTĂ - Pentru splină și pancreas**

Dintre toate plantele ce formează uleiuri eterice, rosmarinul conține uleiul cel mai ușor. Dacă rosmarinul nu ar fi bine înrădăcinat în sol, uleiurile eterice l-ar trage în cer. Acestea țin de cer, sunt volatile. Rosmarinul își trădează proveniența prin florile sale albastre. Astfel rosmarinul este o tufă supusă levitației, și nu gravitației. Ramura ce țâșnește de-a dreptul spre cer, împreună cu frunzele în formă de ace ce radiază înspre cer mărturisesc aceste puternice forțe de ascensiune. Uleiurile eterice ale rosmarinului sunt pline de hidrogen, care este cel mai ușor element al sistemului periodic. Hidrogenul este și elementul cel mai inflamabil de pe Pământ. Hidrogenul este substanța a focului, este căldură pură încarnată. Acestei călduri i se dăruiește rosmarinul, această căldură o transmite el corpului. Rosmarinul este căldură devenită plantă.

Toate maladiile degenerative și spasmodice pot fi vindecate prin căldură. Aceasta se poate explica prin aceea că pământescul poate fi dezlegat prin căldură și prin foc. Toate maladiile degenerative și răcelile, toate bolile care încep a se manifesta prin contracții și crampe, țin de domeniul rosmarinului. Căci căldura acestei plante vindecătoare învinge puterea de gravitație, dizolvând cele rigidizate degenerativ. Uleiurile eterice sunt captate la rosmarin în domeniul frunzelor. Frunzele aparțin de zona ritmică a unei plante. Splina este organul care trebuie să echilibreze și să coordoneze ritmurile lumii exterioare cu cele ale corpului. Rosmarinul aduce căldura în domeniul ritmic al splinei omenești.

Folosirea rosmarinului:

Pentru fortificarea splinei și a organelor în legătură cu ea: pancreas și stomac.

Pentru încălzire în general și relaxare.

La toate maladiile alergice și infecțioase, de slăbiciune a sistemului imunitar. La leucemii și maladii canceroase.

Pentru stimularea în general a circulației sanguine.

La modificări ale splinei, junghiuri intercostale, diabet, dureri stomacale, senzație de pietre în stomac, la dureri de spate, cârcei, crampe ale întinderilor la sportivi.

La răceala organelor abdominale, de la vezică și uter, la răceli și dureri reumatice.

La hipotensiune arterială.

Pentru stimularea metabolismului pielii ca bază pentru o creștere sănătoasă a părului.

Ca profilactic pentru răceli: spălături cu rosmarin.

SUNĂTOAREA (*Hypericum perforatum*) **LUMINĂ SOLARĂ DEVENITĂ PLANTĂ - Pentru nervi și la depresiuni**

Sunătoarea face omul și animalele sensibili la lumină. Sunătoarea înflorește în ziua Sf. Ioan, în miezul verii, când puterile luminii au acțiunea cea mai intensă. Dacă animalele mănâncă prea multă sunătoare, devin alergice la lumina Soarelui și sensibile la căldură. Sunătoarea crește în arșița verii și formează în frunzele sale un ulei deosebit de eficient. Acesta este inflamabil, este arșiță și lumină. Glandele oleifere ale frunzelor primate în lumină se prezintă ca având mii de "orificii", de unde numele adăugat de "perforatum". Sunătoarea își lignifică tulpina și de aceea este numită și fân tare. Lemnul este în acest caz rezultatul unui proces de pârljire și uscare al celor mai fierbinți veri. Dar sunătoarea poate dezvolta viață mai departe chiar în stare pârljolită. *Hypericum* este planta vindecătoare la arsuri, planta vindecătoare la desensibilizarea omului față de lumină: la depresiuni.

În mugurul galben al sunătoarei, grăunciorii de polen se colorează în roșu de foc, în special atunci când Marte se află singur vara pe cerul nocturn. Polenul reprezintă corăbioarele de foc ale unor plante, cu care ele zboară în Cosmos. Spiritele de foc ale lui Marte se unesc cu această plantă vindecătoare în substanța roșie. Prin aceasta, sunătoarea nu numai că face organismul din nou atent la lumina interioară

și cea exterioară, ci îi conferă în plus puterea de a face din nou ceva. Este remediul la lipsa de inițiativă. Sunătoarea este activitate, putere de apărare semănând cu procesul biliar, și mijlocește omului din nou o bună porție de temperament coleric.

Uleiul ei este colagog. Roșul ei aduce lumină fierului în bilă. Sunătoarea este activitate, este dinamică dirijată de lumină. În sunătoare se unesc puterile luminii Soarelui (verde) cu cele ale lui Jupiter (galben, ficat) și cu roșul lui Marte (bilă) și se transformă până la căldura interioară a lui Saturn (splină) în lemn și ulei.

Procesul de uscare până la fân lemnos este același proces Saturnian care face să cristalizeze sistemul nostru periferic nervos din trupul astral – acel domeniu al sistemului nervos care conduce în sistemul metabolic și al membrelor la fel ca și tulpina lignificată, care face trecerea la domeniul metabolic al florii. De aceea sunătoarea este remediu pentru orice rănire a sistemului nervos periferic, la fel cum arnica este, prin rădăcina sa, plantă vindecătoare pentru sistemul nervos central, creier și măduva spinării.

Sunătoarea, aplicată local iarna la inflamații sau slăbiciune a vezicii, mijlocește puteri de căldură estivală în această regiune lunară a corpului. Sunătoarea este acel artist dintre plantele vindecătoare, care știe cum să se poarte cu lumina, arșița și arsurile; de aceea este și cel mai bun remediu pentru arsurile produse de Soare. Sunătoarea este proces de arșiță al planetelor exterioare deconstructive, devenit plantă.

Folosirea sunătoarei:

Fortifică nervii. Le favorizează regenerarea în caz de răni.

La sciatică și zona zoster. Sunătoarea acționează asupra nervilor periferici, arnica mai degrabă asupra sistemului nervos central.

La toate procesele de pârjolire și arsuri prin expunerea la Soare, acizi și așa mai departe. Pentru tratament după arsuri solare, la alergii la lumina Soarelui.

Fortifică și dinamizează nervii și funcțiile organelor, în contrast cu levănțica, ce liniștește.

Dinamizează circulația inimii și a bilei.

Aduce puteri solare în organe. Reglează metabolismul luminii atât în domeniul fizic cât și în psihic.

Are acțiune împotriva lumii întunericului, împotriva bacteriilor sensibile la lumină, și de aceea este antitetanică (contra rigidității), eficientă la răniri și înțepături de insecte.

Ajută la întuneric sufletesc: depresiuni.

În caz de cură de durată, aduce organele uscate iarăși la fluiditate: discuri intervertebrale, membrane articulare uscate, mucoase.

Ajută la aciditate la stomac. Reglează toate procesele de uscare.

ZADA (*Larix decidua*)

COPACUL DE LUMINĂ AL MUNȚILOR - Pentru ochi

Sus în munți suntem primăvara martorii unui proces uluitor: pe copaci începe să crească iarba. Este zada, din mugurii căreia țâșnesc ace verzi înviorătoare. Conifere, ce se vivifiază în fiecă primăvară cu o nouă haină de ace! Această putere vivifiantă, această primăvară în lemn, folosită ca uz extern, face ca organele noastre senzoriale să se relaxeze, să se refacă după iarnă. Astfel învinge Soarele primăverii în munți tendințele de condensare și de îngheț ale iernii.

Zada este un copac dăruit luminii.

Mănunchiurile de ace radiante sunt raze solare crescute în copac. Zada este organul senzorial pentru lumină al munților. Ea vivifiază organul nostru senzorial pentru lumină, ochiul. Zada își transformă haina din verde deschis delicat prin gălbui, apoi portocaliu până la violet, mantie strălucitoare. În scoarța sa la început roșcată, în care se exprimă puterea radiantă a vieții, culoarea se schimbă până la violetul închis al nopții incipiente de iarnă. Ea străbate prin măreția culorilor sale întreg curcubeul, este un curcubeu încarnat în regnul vegetal. Astfel mijlocește ochiului puterea luminii și culorilor naturii.

Prospețimea vivifiantă a mirosului de rășină de zadă aduce nu numai relaxarea ochilor, ci lasă să vină și bucurie și ușurare în respirație și în inimă. Zada fortifică puterea solară a inimii noastre, ce radiază din ochii noștri.

Folosirea zadei:

Împrospătează, vivificază și relaxează ochii, tâmpilele și fruntea, dar și inima și organele respiratorii.

La toate procesele degenerative din domeniul senzorial și nervos.

La arterioscleroză, tulburări de somn, pentru îndepărtarea grijilor prin mirosul înviorător al zadei și acțiunea compreselor (puse deasupra frunții și nasului).

Aduce lumină în gândire. Împrospătează respirația.

La toate maladiile cronice de răceală în domeniul respirator. La guturai cronic ca tampon nazal, la bronșită prin compresă peste plămâni.

La toate procesele reumatice, degenerative.

Acțiunea principală: înviorează și relaxează ochii și memoria. Nu se va picura în ochi, se pune numai deasupra ochilor închiși.